

ΤΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ ΓΛΥΚΟ - ΚΕΥΚΕ ΜΑΗΒΟΟΒΕ ΜΑΝ

Σκηνοθεσία: Μάριαν Μογκαντάμ,
Μπεχτάς Σαανέχα

Σενάριο: Μπεχτάς Σαανέχα, Μύριαν Μογκαντάμ

Ηθοποιοί: Lily Farhadpour, Esmail Mehrabi

Φωτογραφία: Μοχαμάντ Χανταντί

Μοντάζ: Ata Mehrad, Behdash Sanaeeha,
Ricardo Saraiva

Μουσική: Henrik Nagy

Κοστούμια: Maryam Moghaddam, Amir Hivand

Χώρα: Ιράν, Γαλλία, Σουηδία, Γερμανία. (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 97'

Πρώτη προβολή: ώρα 7.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: ώρα 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 6 Βραβεία και 5 υποψηφιότητες
Berlin International Film Festival 2024, 2 Βραβεία,
Οικουμενικής Επιτροπής και FIPRESCI.
Chicago International Film Festival 2024, Βραβείο
Silver Hugo.
Calgary International Film Festival 2024, 2 Βραβεία,
Καλύτερης διεθνούς ταινίας και Βραβείο Κοινού.
Asian Film Festival Barcelona 2024, Βραβείο Σενα-
ρίου.

Βραβείο Κριτικών στο Φεστιβάλ Βερολίνου για ένα ζεστών συναισθημάτων δράμα, το οποίο διαθέτει πολιτικοκοινωνική ευαισθησία, αλλά και σεναριακές εκπλήξεις.

Η εβδομηντάχρονη Μαχίν ζει μόνη στην Τεχεράνη από τότε που έμεινε χήρα και η κόρη της μετανάστευσε στην Ευρώπη. Όταν όμως εμφανιστεί ξαφνικά μια ρωγμή στο μέχρι πρότινος αρραγές μέτωπο της μοναξιάς της, η ερωτική της ζωή θα αποκτήσει νέα πνοή, και η καρδιά, μαζί με το στίπι της, θα ανοίξουν και πάλι για έναν άνδρα. Μόνο που το αναπάντεχο φλερτ τους θα εξελιχτεί σε ένα βράδυ που από κάθε άποψη θα μείνει αδέχαστο. Σπάζοντας την παράδοση του κλασικού ιρανικού φεστιβαλικού σινεμά, η ταινία επιφυλάσσει **εκπλήξεις** πρώτου μεγέθους, καθώς μας προσκαλεί να γλυκαθούμε από το καινούργιο και να αφευθούμε αδέσμευτα στον πυρετό της μιας βραδιάς. Τολμηρό, εθιστικά υποβλητικό, πολυεπίπεδα απελευθερωτικό ως προς το ζητούμενο της γυναικείας χειραφέτησης και προικισμένο με δύο **μοναδικές ερμηνείες από το πρωταγωνιστικό ζεύγος**, Το αγαπημένο μου γλυκό αγαπήθηκε όσο λίγες ταινίες στην πρόσφατη Μπερλινάλε – και αυτό δεν αποτελεί την παραμικρή έκπληξη.

Παραλειπόμενα

Με το πέρασμα των γυρισμάτων, οι δύο δημιουργοί της ταινίας θέλησαν να ταξιδέψουν στο Παρίσι για το στάδιο του post-production. Τα διαβατήρια τους όμως κατασχέθηκαν από τις ιρανικές αρχές και τους απείλησαν με φυλάκιση. Ακολούθησε εισβολή στο σπίτι του μοντέρ, όπου η αστυνομία άρπαξε κάθε υλικό που είχε σχέση με την ταινία. Τα ΜΜΕ συνέδεσαν το γεγονός με το ότι οι αρχές ήταν οργισμένες με την προηγούμενη ταινία τους, το Η Μπαλάντα της Λευκής Αγελάδας (2020), με 30 οργανισμούς, φεστιβάλ, κινηματογραφιστές και μη κυβερνητικές οργανώσεις να στέλνουν μήνυμα στις ιρανικές αρχές ώστε να αποσύρει κάθε κατηγορία και να τους αφήσει να ταξιδέψουν. Παρά όμως και τη συμμετοχή της ταινίας στο φεστιβάλ Βερολίνου (δίχως φυσικά την παρουσία των δημιουργών), τον Δεκέμβριο του 2024 οι Moghaddam και Sanaeeta καταδικάστηκαν για προπαγάνδα κατά του καθεστώτος με πολλαπλές συνέπειες.

Ήταν μία από τις 6 πρώτες ταινίες που χρηματοδοτήθηκαν από ευρωπαϊκά κεφάλαια για την ενίσχυση της πολυπολιτισμικότητας στο σινεμά.

Μία διαφορετική γυναίκα στο Ιράν

«Κάποτε φορούσαμε τακούνια και μεγάλα ντεκολτέ, ούτε χιτζάμπ ούτε αθλητικά» λέει η 70χρονη Μαχίν, δυσφορώντας με το σήμερα και αναφερόμενη στα χρόνια πριν από την **Ιρανική Επανάσταση του 1979**. Η σημερινή πραγματικότητα στο Ιράν αποτυπώνεται και από διαλόγους που ακούμε λίγο αργότερα, όταν γίνεται μάρτυς ενώ η Αστυνομία Ηθικής προσπαθεί να συλλάβει τρεις γυναίκες των οποίων η **χιτζάμπ** δεν έχει φορεθεί «σωστά» και διακρίνεται ότι έχουν βάλει τα μαλλιά τους.

«Τα γράφετε στο βίντεο και τα ανεβάζετε», «δεν είμαι βαμμένη, δεν θα ξαναβάλω τα μαλλιά μου», «θα τις σκοτώσεις για δύο τρίχες;» και «και το δικό σου χιτζάμπ δεν είναι σωστό, μην συλλάβω κι εσένα», είναι διάλογοι που ανταλλάσσουντα μεταξύ του αστυνομικού και των γυναικών συμπεριλαμβανομένης της Μαχίν, στην ταινία των Μάριμ Μογκαντάμ και Μπεχτάς Σαανέχα, «Το αγαπημένο μου γλυκό/ My favourite cake» (2024), που έκανε ελληνική πρεμιέρα στο πλαίσιο του **65ου Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης**. Παραπέμποντάς μας (σ.σ οι φράσεις) στα όσα εκτυλίσσονται στη χώρα, στη δολοφονηθείσα **Μαχσά Αμινί** καθώς και σε ταινίες όπως η «Persepolis».

Παρακάμπτοντας την παράδοση του κλασικού ιρανικού φεστιβαλικού σινεμά, «**Το αγαπημένο μου γλυκό**» υπογραμμίζει μεν τους περιορισμούς που υπάρχουν στο θεοκρατικό καθεστώς του Ιράν, επικεντρώνεται δε στην ιστορία της Μαχίν για να τονίσει ότι παρά το όποιο καθεστώς **ο άνθρωπος – εν προκειμένω η γυναίκα – δεν παύει να επιθυμεί και έχει δικαίωμα να ονειρεύεται και να διεκδικεί, πίσω μάλλον όταν αναφορά στα συναισθήματα που τρέφει.**

Γι' αυτό και η ταινία καταδεικνύεται πολυεπίπεδα απελευθερωτική σχετικά με τη γυναικεία χειραφέτηση, καταγράφοντας, μεταξύ άλλων, την Μαχίν να περπατά μόνη της στους δρόμους της Τεχεράνης, να φροντίζει διαρκώς τον εαυτό της βάζοντας τα μάτια και τα νύχια της και βάζοντας κραγιόν, όπως και να κάθεται στη θέση του συνοδηγού ενώ σε εκείνη του οδηγού βρίσκεται εκείνος για τον οποίο σκίρτησε η καρδιά της.

Οι διάλογοι ανάμεσα στην Μαχίν και τον συνομή-

λικό της είναι αριστουργηματικοί, γεμάτοι τρυφερότητα και ειλικρίνεια που εδράζονται στη βαθιά συναισθηματική ανάγκη ενός ανθρώπου να αγαπηθεί και να αγαπηθεί, να νιώσει την αποδοχή. Στοιχεία κωμικά είναι επίσης διακριτά αλλά πανέμορφα, το φλερτ τους διάχυτο. Ορισμένες διακριτικές – μεταξύ τους – απευθύνσεις με έμπλοο επιθυμία είναι «θέλω να με πας εσύ σπίτι με το ταξί σου», «θα ήθελες να έρθεις σπίτι μου; Κι εγώ μόνη μου ζω» και «οι εραστές φτιάχνουν καλό κρασί μαζί» μιας και αμφότεροι επιδιόονται σε μία μεθυστική βραδιά συν-τρώγοντας, χορεύοντας και μιλώντας για τη ζωή τους.

Μόνο που ένα καθεστώς όπως αυτό στο Ιράν, δεν παύει να περιορίζει ακόμη και εάν οι κάτοικοι της χώρας μπορούν να ονειρευτούν, κι αυτό υπογραμμίζεται με το τέλος της ταινίας, προσγειώνοντας απότομα το κοινό της αλλά και τους πρωταγωνιστές της. Σαν το καθεστώς να «**τιμωρεί τα πρόσωπα που έζησαν κάποιες στιγμές όπως τις θέλησαν** και όπως θα ήθελαν να συνεχιστούν.

Οι ώρες αναγνώρισης του άλλου που πέρασαν μαζί οι δύο 70χρονοι αποτελούν μία μονάχα στιγμή στο χρόνο, ενδεχομένως και φευγαλέα, όπως η θολή φωτογραφία που τράβηξαν μαζί μπροστά από ένα φυτό τοποθετημένο σε γλάστρα, στο εσωτερικό του σπιτιού. Ενδεχομένως μία συνυποδηλωτική – και ίσως όχι συνειδητή – επιλογή σημείου, καθώς το φυτό έχει ρίζες και παραμένει σταθερό· σαν να θέλουν να κρατήσουν ο ένας τον άλλον κοντά τους.

Το αραγές μέτωπο της μοναξιάς ενσωματώνεται – μεταξύ άλλων – με στοιχεία/ πληροφορίες που διαμεσολαβούν μέσω της ταινίας: όπως η δημιουργία ανθρώπου ρομπότ για το οποίο η Μαχίν πληροφορείται από το ραδιόφωνο, οι στιγμές που περνά τα βράδια της μπροστά στην τηλεόραση παρακολουθώντας ρομαντικές κομεντί ενώ πλέκει.

Μεγάλο μέρος της υπόθεσης εκτυλίσσεται σε εσωτερικό χώρο του σπιτιού, κυρίως στην κουζίνα – ένα σχόλιο για τη θέση της γυναίκας στο Ιράν όπως έχει επιβληθεί από την εξουσία το άγρυπνο βλέμμα της οποίας εμφιλοχωρείται ακόμη και σε πολίτες, όπως της γειτόνισσας της Μαχίν.

Η ταινία μας παραδίδει το πορτραίτο μίας γυναίκας που αναζητά τη ζωή, η κάμερα καταγράφει με τρυφερότητα τον δεσμό που χτίζεται. **Βαθιά ανθρώπινη ταινία** με τον τίτλο να απαντάται επίσης στο δεσμό που χτίζεται, μιας και τα πρόσωπα συν-τρέφονται κυριολεκτικά και μεταφορικά.

NEKTAPIA MAPAGIANNH

MARYAM MOGHADAM

Ηθοποιός, σεναριογράφος και σκηνοθέτης, γεννήθηκε το 1970 στην Τεχεράνη, Ιράν. Σπούδασε στη Σχολή Παραστατικών Τεχνών του Γκέτεμποργκ στη Σουηδία. Έχει εργαστεί ως ηθοποιός σε διάφορα θέατρα της Σουηδίας και έχει πρωταγωνιστήσει σε διάφορες ιρανικές ταινίες, συμπεριλαμβανομένης της Closed Curtain (2013) των Τζαφάρ Παναχί και Καμπούζια Παρτόβι, το οποίο απέσπασε την Αργυρή Άρκτο Καλύτερου Σεναρίου στην Μπερλινάλε του 2013. Για τις ταινίες της έχει κερδίσει 9 βραβεία και 20 υποψηφιότητες. **Φιλμογραφία:** 2018 The Invincible Diplomacy of Mr Naderi (vτοκ 2018), Ballad of a White Cow (2020), My Favourite Cake (2024), Bouran (pre-production).